

РЕШЕНИЕ

№ 3773

гр. София, 29.05.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 09.06.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова и при участието на прокурора КОСТОВ, като разгледа дело номер **9577** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.1, оф.4, ЕИК по Булстат:[ЕИК], представлявано от А. Д. Й., против Ревизионен акт (РА) № [ЕГН]/05.06.2013 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП-гр.С., потвърден с Решение № 1490/27.08.2013 г., на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят оспорва отказаното му от ревизията право на данъчен кредит в размер на 25366,66 лв. по фактури № [ЕГН]/05.10.2012 г. и № [ЕГН]/05.10.2012 г., издадени от [фирма]. В жалбата са изложени подробни оплаквания за незаконосъобразност на оспорения РА. Твърденията са за неправилно приложение на чл.70, ал.1, т.4 ЗДДС от ревизиращия орган. Настоява, че автомобилът не е лек, а товарен, като се позовава на събраните по делото доказателства, в това число изготвената експертиза и изтъква използването му за целите на икономическата дейност на дружеството. В с.з. жалбоподателят чрез адв.В. поддържа жалбата, моли за отмяна на ревизионния акт и за присъждане на разноски.

Ответникът - Директорът на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, чрез пълномощника си юк.С. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение независимо от изхода на спора с оглед новопредставени от жалбоподателя документи. Представя писмени бележки с развити подробни съображения.

Административен съд-София град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.156, ал.1 ДОПК. Жалбата е подадена в срок, видно от съпоставката датата на връчване решението на Д"ОДОП по електронен път – 11.09.2013 г. (л.64), и датата на подаването ѝ – 20.09.2013 г. Подадена е от надлежно лице и при наличието на правен интерес, поради което е процесуално допустима.

От фактическа страна съдът приема за установено:

Със Заповед за възлагане на ревизия № 1208631/29.11.2012 г, издадена от А. В. Т., на длъжност началник сектор "Ревизии", дирекция "Контрол" при ТД на НАП-гр.С., е възложена ревизия на жалбоподателя за определяне на задължения по ЗДДС за данъчните периоди от м.януари 2007 г. до м.октомври 2012 г. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 11.12.2012 г., като ревизията следва да приключи в срок до 3 месеца от връчване на ЗВР. За ревизиращи органи са определени И. В. А. – гл.инспектор по приходите, и Н. И. М. – ст.инспектор по приходите. Органът по възлагането е упълномощен със Заповед № РД-01-1354/01.11.2012 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С. (л.57). ЗВР е изменена със заповед № 1302227/11.03.2013 г. Р. доклад (РД) по възложената ревизия под № 1302227 е изготвен на 25.04.2013г. и е връчен на ревизираното лице на 11.05.2013г. По РД жалбоподателят е подал възражение вх.№ 53-03-1344/22.05.2013г., като е приложил сертификат за произход, издаден от Ауди Г.. Р. акт, предмет на настоящото производство, с № [ЕГН] е издаден на 05.06.2013 г. и е връчен на задълженото лице на 21.06.2013 г. Издателят му е упълномощен със Заповед № К 1302227/10.05.2013 г., издадена от органа, възложил ревизията. В РА възражението е обсъдено и е прието за неоснователно. РА съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 ДОПК, както и указанието, че отразеното в РД следва да се счита за мотиви в РА. В него органът по приходите е разгледал възражението и го е отхвърлил като неоснователно.

Органът по приходите е установил, че през ревизирия период жалбоподателя е извършвал дейност по производство на работно и защитно облекло.

Ревизията е отказала на жалбоподателя правото на данъчен кредит в размер на 25366,66 лв. по фактури № [ЕГН]/05.10.2012 г. и № [ЕГН]/05.10.2012 г. с предмет покупка на автомобил при условията на финансов лизинг, издадени от [фирма].

Между доставчика и дружеството-жалбоподател е сключен договор за финансов лизинг за доставка на автомобил А. А7, рег. [рег.номер на МПС] . Ревизираното лице е представило свидетелство за регистрация на МПС, съгласно което автомобилът е регистриран като товарен с брой на местата 3+1. Представен е и сертификат N1 от производителя на автомобила Ауди Г..

Ревизиращият орган е констатирал, че външният вид на автомобила е идентичен с леките автомобили с категория М1, като местата са 3+1 с предни и задни седалки, а не са представени доказателства за допълнително монтирано техническо оборудване, няма товарни пространства, отделено от това за пътниците и водача и твърда преграда обхващаща цялата вертикална площ от пода до тавана на автомобила, стъклата на автомобила да са защитени с твърда преграда, задните седалки и обезопасените колани за тях да са демонтирани. Приел е, че функционално и конструктивно N1 версиите са идентични на аналогичната им пътническа версия М1. Позовал се е на § 1,

т.18 от ДР на ЗДДС, в която е дадено определението за лек автомобил, както и на Комбинираната номенклатура на Европейския съюз, в която превозните средства, предназначени за превоз на пътници и на товари, се класифицират в позиция 8703 като пътнически или товаропътнически, и в позиция 8704 като предназначени за транспорт на стоки. Позовал се е и на Обяснителните бележки към КН, като е изтъкнал фигуриращите в тях конструктивни особености на автомобилите.

Ревизията е приела, че автомобилът не отговаря на критериите за тарифирането му като автомобил за превоз на товари съгласно КН, а представлява автомобил за превоз на пътници. С оглед на това е направил извода, че автомобилът е лек, който е регистриран като товарен, като за целта е използван сертификат от производителя, че автомобилът е категория N1. Подчертал е, че не са представени доказателства автомобилът да е използван за извършване на услуги по чл.70, ал.2, т.1 ЗДДС - не извършва транспортни и охранителни услуги, таксиметрови превози, отдаване под наем, куриерски услуги или подготовка на водачи на МПС.

На основание чл.70, ал.1, т.4 ЗДДС на ревизираното дружество е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите на [фирма], като е начислена и лихва за забава.

Недоволен от издадения му ревизионен акт, жалбоподателят го е оспорил по административен ред, като е приложил договор за финансов лизинг; застрахователни полици; талони на МПС; сертификат за произход, издаден от Ауди Г.; пътна книжка, командировъчни заповеди и отчети. С Решение № 1490/27.08.2013 г. на Директора на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП обжалваният акт е потвърден.

В хода на съдебното производство беше допусната съдебно-техническа експертиза с вещо лице А. А., която даде заключение за следното:

1. На основание издадения от Ауди Г. сертификат за произход и свидетелство за регистрация на МПС от КАТ процесният автомобил Ауди А7 С. с рег. [рег.номер на МПС] е категория N1 – МПС, предназначено за превоз на товари, с технически допустима максимална маса не повече от 3,5 т.
2. На основание извършения оглед и издаденото свидетелство за регистрация на МПС от КАТ процесният автомобил е с 4 места за пътници.
3. На основание извършения оглед процесният автомобил е от автомобилите на фирмата Ауди, които с вдигащата се задна врата предлага удобство при товаро-разтоварни работи.

При разпита му в съдебно заседание на 12.05.2014 г. по повод приемана на заключението вещото лице поясни, че в автомобила няма фабрично или допълнително монтирано разграничение на зоната за пасажерите и зоната за товара. Задната седалка не е демонтирана. Разграничителният критерий за поставянето на един автомобил в категория M1 и N1 според него се определя от товароносимостта на автомобила, вида на окачването и това самите производители и сертифициращи органи – TÜV се определя категорията и съответно се използват категориите за страните членки на ЕС. Максималната товароносимост за N1 е 3.5 т. Документално и технически автомобилът е годен да носи товар и да има по-голяма товароносимост. Технически погледнати, характеристиките на автомобила клонят към N1.

Съдът кредитира заключението като компетентно изготвено и даващо отговор на поставените задачи. Същото се приема и за обосновано, предвид представените по делото писмени доказателства, които са послужили за формиране на експертните изводи на вещото лице и не представляващи част от административната преписка.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха документи за използване на автомобила в дейността на дружеството и за превоз на товари: извлечение от пътна книжка, извлечение от сметка 205 и фактури № 0024/21.06.2013 г., № 0291/08.08.2013 г., № 0190/07.06.2013 г., № 03498/26.07.2013 г., № 0147/22.07.2013 г. с приемо-предавателни протоколи към тях (л.231); както и доказателства за завеждане на процесния автомобил в счетоводството на жалбоподателя: аналитично салдо за м.октомври 2012 г., приемо-предавателен протокол от 05.10.2012 г., контировки за счетоводно записване, подробен аналитичен дневник за месец октомври 2012 г., декларация по сметка 205 и пояснителна декларация от счетоводителя на дружеството (267).

При така установената фактическа обстановка идът достигна до следните правни изводи:

Ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила за извършването на ревизията. РА е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.119, ал.2 ДОПК, в предвидената форма съгласно чл.120, ал.1 ДОПК и съдържа изискуемите реквизити съгласно чл.120, ал.2 ДОПК. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Правният спор по делото се свежда до това дали ли е право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури, издадени от доставчика [фирма].

Приложената от ревизията материалноправна разпоредба на чл.70, ал.1, т.4 ЗДДС предвижда, че не е наличие правото на приспадане на данъчен кредит, когато е придобит, внесен или е нает лек автомобил. Ето защо, за да получи отговор спорният въпрос по делото, следва да се установи дали процесният автомобил е лек или товарен.

Изводът на ревизията, че автомобилът е лек, е обусловен от броя места за сядане – 3+1. Този извод обаче е в противоречие с установеното от органите на МВР при регистрацията на автомобила, при която автомобилът е регистриран като товарен. Принципът, установен в § 1, т.18, изр.първо от ДР на ЗДДС има своите изключения. Едно от тях е първата хипотеза на от § 1, т.18, изр.второ от ДР на ЗДДС – без значение колко места има автомобилът, ако той се използва за превоз на товари (а не на пътници), е товарен. При ревизията органът по приходите не е извършил оглед на автомобила, за да се установи липсата или наличието на фабрично монтирани места за сядане в автомобила. Представеното свидетелство за регистрация на МПС, в което е отразено, че закупеният автомобил е товарен, е официален документ и съдът е длъжен да се съобрази с материалната му доказателствена сила. Свидетелството не е оспорено от ответника, не е поискано и извършването на процесуални действия за проверка изводите на ревизията, че автомобилът е лек. При наличие на официален удостоверителен документ - свидетелство за регистрация на КАТ, в тежест на ответника е да го опровергае с допустимите по ДОПК доказателствени средства. Въз основа на техническите характеристики на автомобила органите по регистрация на МПС са го причислили в категория N1 (товарен). Ето защо не е наличие основанийта по чл.70, ал.1, т.4 ЗДДС. Констатацията в РА, че процесният автомобил е лек, въпреки официалния документ, определящ го като товарен, е необоснована.

Нещо повече: самият производител е определил автомобила като товарен, от категория N1 – МПС, предназначено за превоз на товари, с технически допустима максимална маса не повече от 3,5 т. Техническата документация на производителя

Ауди Г. не е оспорена по делото, а очевидно ревизиращият орган не притежава специални знания, за да се произнесе по факта дали процесното МПС е от друга категория. В хода на ревизионното производство не е назначена съдебно-техническа експертиза. Наред с изтъкнатите от органа по приходите техническа особености на автомобила административният орган не е съобразил, че вдигащата се задна врата предлага удобство при товаро-разтоварни работи, както установи вещото лице по съдебната експертиза.

Заключението на СТЕ подкрепя тезата на жалбоподателя. Независимо от липсата на фабрично или допълнително монтирано разграничение на зони в автомобила, същият правилно е възприет от вещото лице като товарен. Разграничителният критерий за поставянето на един автомобил в категория М1 или N1 се определя от товароносимостта на автомобила, вида на окачването. В случая автомобилът попада в обхвата на максималната товароносимост за категория N1, като същият както документално, така и технически е годен да носи товар и да има по-голяма товароносимост.

В случая следва да бъде съобразен практиката на Съда на ЕС, съгласно която, за да възникне правото на данъчен кредит по отношение на дълготрайни активи, е необходимо лицето да е придобило съответния актив в качеството си на данъчнозадължено лице и да е включило този актив в стопанските си активи, както и да е придобило актива за целите на икономическата си дейност. В тази връзка е Решение от 14 юли 2005 г. по дело С. и С.-Т., С434/03, R., точка 23; Решение от 22.03.2012г. по дело К., С-153/11, т.38; Решение от 16.02.2012 год. по дело С-118/11. В тях е прието, че за придобити активи на предприятието следва да се признае право на приспадане на данъчен кредит, независимо, че активът не е използван веднага за професионални цели на дружеството. В този ред на мисли е и неоспореният извод на ССЕ, че автомобилът е заприходен като Д. и за него са начислявани амортизации. Съдът намира, че дължимият ДДС при придобиването на спорния актив по принцип подлежи изцяло на приспадане. Съгласно посочената практика на С. националната юрисдикция е тази, която трябва да определи дали данъчнозадълженото лице е придобило дълготрайния актив за нуждите на своята икономическа дейност, съгласно дефиницията, дадена в чл.9, § 1 от Директивата за ДДС – "всяка дейност на производители, търговци или лица, предоставящи услуги, включително в областта на минното дело и земеделието, и дейностите на свободните професии, се счита за "икономическа дейност". Експлоатацията на материална и нематериална вещ с цел получаване на доход от нея на постоянна основа се счита по-специално за икономическа дейност". В случая ревизираното лице е завело автомобила като Д., от което следва намерението му да го експлоатира в икономическата си дейност, което С. приема за достатъчно за възникване правото на приспадане.

Този извод се подкрепя от обстоятелството, че по делото има категорични данни за какви цели конкретно е използван автомобилът. Още в хода на административното обжалване са ангажирани доказателства за използване на автомобила в дейността на дружеството, вкл. и за превоз на товари: пътна книжка, командировъчни заповеди и отчети. От тях става ясно, че автомобилът е извършвал курсове между обектите на дружеството-жалбоподател в Р. и С., за които се съдържат констатации на стр.2 от ревизионния доклад. Към тях в съдебната фаза на обжалването се добавиха и фактури с приемо-предавателни протоколи към тях, от които е безспорно, че са превозвани именно произвежданите от ревизираното лице работни и защитни облекла, в какъвто

смисъл ревизията е установил основната дейност на дружеството.

Доказано е завеждането на процесния автомобил като Д. при ревизираното лице, с което е изпълнено условието, поставяно от С. за признаване правото на данъчен кредит.

Констатацията за отказан данъчен кредит в общ размер 25366,66 лв. по фактурите от [фирма] е незаконосъобразна и отказът на данъчен кредит в РА следва да бъде отменен.

Направеното искане за присъждане на разноските от жалбоподателя с оглед изхода на делото е основателно и следва да се уважи. Разноските се състоят от заплатеното възнаграждение за адвокатска защита (заплащането е доказано с разписката на л.282), сумирано с депозита за СТЕ, се установи да възлизат на 1500 лв. съгласно списъка на разноските на л.281 и в този им размер следва да се присъдят на дружеството-жалбоподател. Не следва да се уважава възражението на ответника за прилагане на чл.161, ал.3 ДОПК, тъй като част от документите, които обосновават настоящото отменително решение, са представени в хода на ревизията, с възражението по РД и при административното обжалване. Останалите са представени в отговор на указанията на съда, който съгласно чл.160, ал.1 ДОПК е задължен да разреши делото по същество и на това основание може и служебно да събира доказателства. Следва да се има предвид и това, че в хода на ревизията органът по приходите разполага с широки правомощия да изисква всякакви доказателства, както и дължи обективно изясняване на всички факти и обстоятелства, от значение за определяне на данъчните задължения на ревизираното лице. В случай, че не е изискал или не е интерпретирал правилно относимите доказателства, не може в съдебното производство ответникът да черпи права от недостатъчната си активност или от неправилната преценка на събраните доказателства.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № [ЕГН]/05.06.2013 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП-гр.С., в обжалваната му пред съда част, потвърдена с Решение № 1490/27.08.2013 г., на Директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, относно отказаното право на данъчен кредит в общ размер на 25366,66 лв. по фактури, издадени от [фирма].

ОСЪЖДА Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП да заплати на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.1, оф.4, ЕИК по Булстат:[ЕИК], представлявано от А. Д. И., разноски по делото в размер на 1500 лв. (хиляда и петстотин лева). Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

(Боряна Бороджиева)